

Hiraṅyakaśipu turėjo keturis nuostabius ir labai gerai išauklėtus sūnus, kurių vienas, vardu Prahlāda, buvo pats geriausias. Išties, Prahlāda buvo visų transcendentinių savybių šaltinis, nes jis buvo tyras Dievo Asmens bhaktas.

[Aprašomos Hiraṅyakaśipu sūnaus Prahlāda Mahārājo savybės.] Jis buvo visiškai kultūringas, toks pat kaip kvalifikuotas brāhmaṇas. Jo charakteris buvo labai geras, ir jis buvo tvirtai pasiryžęs suprasti Absoliučią Tiesą. Jis visiškai kontroliavo jusles bei protą. Kaip ir Aukščiausioji Siela jis buvo galestingas kiekvienai gyvai esybei ir buvo geriausias visų draugas. Su garbingais žmonėmis jis elgėsi kaip nuolankus tarnas, vargšams jis buvo kaip tėvas, buvo prisirišęs prie lygių kaip jautrus brolis, o savo pasaulietinius mokytojus, dvasinius mokytojus bei vyresnius Dievo brolius jis gerbė taip kaip Aukščiausią Dievo Asmenį. Jis visiškai neturėjo nenatūralaus išdidumo, kuris gali atsirasti dėl gero išsilavinimo, turtų, grožio, aukštos kilmės ir pan.

Nors Prahlāda Mahārāja gimė asurų šeimoje, jis nebuvo asura. Jis buvo didis Viešpaties Viṣṇu bhaktas. Kitaip nei kiti asuros, jis niekada nepavydėjo vaiṣṇavamams. Pakliuvęs į pavojų, jis nesijaudindavo; jo taip pat (tiesiogiai ir netiesiogiai) nedomino Vedose aprašyta veikla dėl rezultatų. Iš tiesų, visus materialius dalykus jis laikė beverčiais todėl visiškai neturėjo materialių troškimų. Jis visada kontroliavo savo jusles ir gyvybės orą, o kadangi turėjo tvirtą intelektą bei ryžtą, sugebėjo pažaboti visus geismingus troškimus.

O Karaliau, Prahlāda Mahārājo gerąsias savybes iki šiol šlovina visi išprusę šventieji bei vaiṣṇavaai. Visas gerąsias savybes visuomet galima pamatyti Aukščiausiojo Dievo Asmenyje; lygiai taip pat jos visuomet yra ir jo bhakto, Prahlāda Mahārājo asmenybėje.

Karaliau Yudhiṣṭhira, bet kokiame susirinkime, kur kalbama apie šventuosius ir bhaktus, netgi demonų priešai, pusdieviai, o ką jau kalbėti apie jus, Pandavus, cituojamas Prahlāda Mahārājo, didžio bhakto pavyzdys.

Kas gali išvardinti visas nesuskaičiuojamas transcendentines Prahlāda Mahārājo savybes? Jis be jokių svyravimų tikėjo Vāsudeva, Viešpačiu Kṛṣṇa, ir buvo Jam visiškai pasišventęs. Jo prisirišimas prie Viešpaties Kṛṣṇos buvo natūralus dėl jo ankstesnės pasiaukojimo tarnystės. Nors jo gerų savybių neįmanoma išvardinti, jos įrodo, jog jis buvo didi siela [mahātmā].

Nuo pat vaikystės pradžios Prahlāda Mahārājo nedomino vaikų žaislai. Išties jis visiškai jų atsisakė ir buvo tylus bei apsiblausęs, viduje visiškai paniręs į Kṛṣṇos sąmonę. Jo mintys buvo susijusios tik su Kṛṣṇa, todėl jis negalėjo suprasti, kaip pasaulis, kuris visiškai paniręs į juslių tenkinimą, gali judėti į priekį.

Prahlāda Mahārāja visada buvo mintimis paniręs į Kṛṣṇą. Visuomet būdamas Viešpaties glėbyje jis net nežinojo kaip savaime buvo tenkinami jo kūno poreikiai, kaip jis sėdi, kaip vaikšto, valgo, guli, geria ar kalba.

Dėl išvystytos Kṛṣṇos sąmonės jis kartais verkdamas, o kartais juokdamosi, kartais išreiškdamas pakylėjimą, o kartais garsiai dainuodavo.

Kartais, išvydęs Aukščiausiąjį Dievo Asmenį, Prahlāda Mahārāja garsiai ir nerimastingai šaukdavo. Kartais jis prarasdavo bet kokį drovumą ir pakylėtas pradėdavo ekstaziškai šokti; o kartais mintyse visiškai paniręs į Kṛṣṇą, jis jautė vienovę su Juo ir imituodavo Viešpaties žaidimus.

Kartais, pajutęs Viešpaties lotosinės rankos prisilietimą, jis susijaudindavo dvasiškai ir tada tylėdavo. Jo plaukai paširpdavo ir meilės Viešpačiui ašaros riedėdavo iš pusiau primerktų akių.

Dėl bendravimo su tobulais ir tyrais bhaktais, kurie neturi nieko bendro su materija, Prahlāda Mahārāja nuolatos buvo užsiėmęs tarnyste Viešpaties lotosinėms pėdoms. Net tie, kurie neturėjo žalio supratimo apie dvasinius dalykus, regėdami jo išvaizdą, kai jis būdavo tobuloje ekstazėje, apšivalydavo. Kitaip tariant, Prahlāda Mahārāja suteikdavo jiems transcendentinę palaimą.

"Śrīmad Bhāgavatam", 7.4.30-42